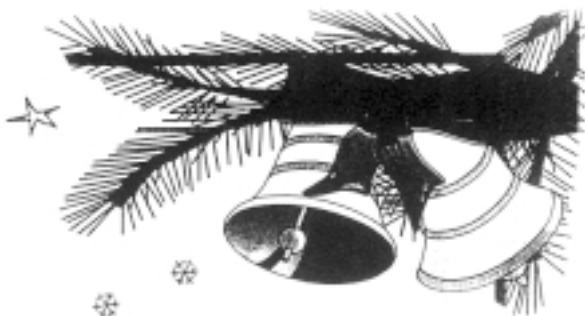

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Kalėdinis sveikinimas Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos tikintiesiems

2003-12-25

Didis džiaugsmas patekėjo su žvaigžde viršum Betliejaus.

Širdys laime ėmė plakti:

Gimė Kristus mums šią naktį.

(iš giesmės)

Po ilgo laukimo šiandien kiekvienas krikščionis išgyvena didelį džiaugsmą – švenčiame Kristaus užgimimą. Visa advento laiką širdyse ruseno viltis vėl sulaukti Kristaus, ateinančio išvaduoti mūsų pavargusias sielas nuo kasdieninės nuodėmės, rutinos šeimoje, darbe, valdžioje, visoje Lietuvoje.

Džiaugsmas – tai pati didžiausia dovana, kurią mums padovanojo Dievas. Jo užgimimas kiekvienam krikščioniui atnešė viltį. Bet džiaugiamės ne visi vienodai: vieni džiūgauja, kad išsivadavo iš nuodėmės pančių, kiti linksminasi prie vaišėmis nukrauto stalo, vaikai džiaugiasi dovanėlėmis; kiti – gyvenimo džiaugsmą iškeitę į pilstuko taurelę, džiaugiasi, kad advento metu dauguma geros valios žmonių, gailėdami nuskrįstųjų, ištiesė pagalbos ranką ir įdėjo vieną kitą litą prašančiam, kad nors tuo metu pasisotintų. Tačiau ar tikrai tam buvo panaudota? Tad nedaugelis išgyvena tikrąjį Kalėdų džiaugsmą – tai Dievo buvimo ir pašaukimo ženklą.

Pirmasis tikrasis, naujasis džiaugsmas įvyko tada, kai angelas tarė Marijai: “Sveika, malonėmis apdovanotoji!” (Lk 1,28). Marija, šios naujienos apstulbinta, nudžiuginta ir sumišusi pirmoji pradėjo skleisti naująjį džiaugsmą, Dievo padovanotą žmonijai. Pirmiausiai savo džiaugsmu ji skubėjo pasidalinti su Elžbieta, kurios kūdikis

džiaugsmingai “šoktelėjo motinos iščiose” (Lk 1,41). O Jonas Krikštytojas jau motinos iščiose pajuto Kristaus atėjimo džiaugsmą. Gimus Kristui didelis džiaugsmas kilo Betliejuje, angelų chorai džiaugsmingai giedojo ir garbino Dievą. Pirmieji atskubėjo piemenėliai, kuriems gerąją naujieną pranešė Viešpaties angelas. Jie džiaugsmingai nuskubėjo šią žinią pranešti žmonėms. Tuo ir mums skelbdami: “Garbė Dievui aukštybėse!”

Šiandien norisi visų paklausti: “Ar advento metu suminkštėjo mūsų širdys, ar nuo kasdieninės rutinos nepasidengė jos neperšaunamu šarvu? Ar sugebame priimti gerąją naujieną ir džiaugtis tikroju džiaugsmu? Ar galime atverti sielas begalinei Dievo meilės dovanai?”

Kristus gimė šienų kvepiančiose ėdžiose, šalia jaučio, ožkos ir avinėlio. Jam net užėjo neatsirado vietos. Viešpaties angelas gerąją naujieną skubėjo pranešti ne didžiūnams, krašto valdovams, o vargšams piemenėliams, kurie “nakvojo lankuose ir pakaitomis budėdami sergėjo savo bandą” (Lk 2,8).

Kaip viskas simboliška, kai žvelgi į Viešpaties užgimimo istoriją. Dievas siuntė savo mylimiausiąjį Sūnų vargšams ir beturčiams medžiaginiu požiūriu, tačiau turintiems atvirą ir nuolankią širdį, turtingą, tyrą ir kupiną meilės sielą. Dažniausiai vargšų lūšnelėse atrandame dau-

giau užuojautos ir draugiškumo, nei auksu spindinčiuose rūmuose. Ar nesame užgimusių Jėzaus pakviesti būti jautresniais ir nuoširdesniais vienas kitam? Ar nesame pakviesti baigti tarpusavio rietenas ir parsinešti į savo namus Kūdikėlio Jėzaus ramybės?

Viena garbingo amžiaus močiutė savo prisiminimuose pasakojo, kaip karo metu, užėjus rusams, teko bėgti iš miesto pas gimines į kaimą. Ji pasiklydo, artėjo vakaras. Su kūdikiu ant rankų, visą dieną išbuvusi kelyje, ji pasibeldė į turtingo dvarininko namus. Prie valgiais apkrauto stalo sėdėjo laiminga šeimyna: keturi vaikai, seneliai ir tėvai. Šeimos galva, įleidęs į vidų moterį, net nepasiūlė prisėsti, pailsėti, šiek tiek pasistiprinti. Pasakęs, kad nežino, kur gyvena moters giminės, atidarė duris ir davė suprasti, kad šiuose namuose jai nėra vietos. Visiškai netekusi vilties kur nors priglauti galvą, moteris nedrąsiai pasibeldė į pirmą pasitaikiusią trobelę. Duris atdariusi moteris kupinu užuojautos žvilgsniu pasižiūrėjo į išvargusį viešnios veidą, kūdikį ant rankų, greit ant stalo padėjo šaukštą, šakutę ir pasodino prie bendro karštų bulvių puodo ir rūgpienio indo. Kokia nuostabi buvo ši kukli vakarienė! Ji išliko visam gyvenimui.

Po to viešniai buvo baltai paklota lova, o šeiminių vaikų nuvesti miegoti į daržinę ant šieno. Pasakojimą močiutė baigė tuo, kad po kelių dienų kaimas buvo subombarduotas ir į dvarininko namą pataikiusi bomba sudegino jį iki pamatų. Tai labai pamokanti istorija visiems mums. Ar Marija su kūdikiu nevaikšto šią dieną ir po mūsų namus, butus ir ne ieško šilumos, gerumo ir jautrumo mūsų širdyse?

Tad džiaugdamiesi tikroju džiaugsmu, mokėkime pamatyti, kaip Kristus sakė, Dievo mylintį veidą ir parodykime Jį kitiems. Dėkime Išganytojui už Jo atėjimą, šlovinkime Jį ne vien giesmėmis ir maldomis ir ne tik šiandien, o pasižadėkime, kad būsime ištikimi Jo priesakams: mylėti artimą ir Dievą, garbinti ir išpažinti Jį visu savo gyvenimu.

Tegul mūsų širdyse užgimęs Kristus niekada nemiršta. Kristaus pavyzdžiu džiaukimės kiekvienu žmogumi, išstarkime švelnų žodį paklydėliui, paguoskime pavargėlį, mylėkime ne tik tuos, kurie mus myli, atleiskime tiems, kurie mus įžeidė, ištieskime pagalbos ranką suklupusiam ir prašančiam. Taip mes labiau priartėsime prie užgimusio Kristaus Evangelijos, kuri yra tikrojo krikščionio kelrodis.

Tad nuoširdžiausi sveikinimai Jums ir Jūsų šeimoms, ramybės, Dievo globos, palaimos.

*Priskėlimo parapijos klebonas
ir dirbantys kunigai*

Atverkime širdis Kristaus užgimimui

Metų tėkmė nesustabdomai bėga pirmyn. Liko praeityje svaigus jaunystės spindesys, seni džiaugsmas ir liūdesys.

Akimirksniu prabėgo adventas – didysis Laukimo metas. Laukiame ir ilgimės įvairiai ir skirtingai. Kiekvienas amžiaus tarpas įneša savo atspalvį šiam Laukimui. Vaikystėje laukiau Šv. Kalėdų, nes tikėjau dovanų, skaniai pavalgyti. Jaunystės sūkurys šiam Laukimui neteikia jokios prasmės. Buvau pavyzdingas, darbštus ir stropus, be to, buvau pakankamai gabus, tad viską pasiekdavau lengvai, be vargo. Buvau linksmas, nuoširdus ir draugiškas, todėl nestokojau dėmesio ir meilės. Ar pats mylėjau taip, kaip to nori Dievas, nežinau. Bent taip, kaip meilę suvokiu dabar, tikrai nemylėjau. Dievas saugojo mane nuo rimtesnių sukrėtimų, nuopolių, kritimų. Dievo neįneigiau, bet neįėjau jokio poreikio Jį arčiau pažinti.

Kai mintimis grįžtu atgal, vis ryškiau matau, kiek daug puikybės ir išdidumo, savimeilės ir egoizmo slypėjo manyje. Mylėjau tik tuos, kurie mane mylėjo (ir tai ne visus), mylėjau tuos, kuriuos lengva mylėti. Negailėstingai ir išdidžiai nusišukdavau nuo tų, kurie iškaudindavo, įžeisdavo. Su pasibjaurėjimu praedavau pro tuos, kurie purvini, apiplyšę, ištiesę ranką, laukdavo iš manęs išmaldos. Pasišlykštėjimą sukeldavo girtuokliai, nevykėliai, paklydėliai. Tik nebuvau garbėtroška, pripažinimas ateidavo savaime.

Metams skubant į priekį, pasijutau pavargęs nuo kasdieninės rutinos, atsirado nepasitenkinimas savimi, vis dažniau sie-

lą gaubė liūdesys ir ilgesys kažko, ko negalima žodžiais išreikšti. Dingo nerūpestinga šypsena nuo veido, pasitenkinimas gyvenimu. Pasijutau vienišas ir niekam nereikalingas. Vis dažniau ėmė kamuoti klausimai: “Kam? Kodėl? Vardan ko?”. Žymiai vėliau supratau, kad tai Jis – Visagalis vis atkakliau ir atkakliau ėmė belstis į mano širdį. Matomai, jam nusibodo mano nerūpestingumas ir nedėkingumas už Jo teikiamas malones ir Jo meilę man be jokio atsako arba paprasčiausiai pasigailėjo mano pavargusios sielos. Jis veikė metodiškai, apgalvotai ir planingai. Pirmiausiai į mano gyvenimą atsiuntė kunigą, kuris be jokių išlygų mylėjo Dievą. Mane sužavėjo kunigo besąlygiškas tarnavimas ir atsidavimas Jam – Kristui. Aš įtikėjau jo skelbiamomis tiesomis, bijojau diskutuoti, klausti, nes maniau užgausiu, įžeisiu jo jausmus. Pradėjau sekmadieniais lankytis bažnyčioje. Mano nuostabai, į daugelį klausimų rasdavau atsakymą.

Taip prasidėjo pirmieji nedrąšūs žingsniai link Dievo. Bet Jam to buvo per mažai. Reikėjo aplaužyti tiek metų augintus ragus, reikėjo besąlygiško paklusnumo, nuolankumo ir pasitikėjimo Juo.

Dievas išskyrė su pirmuoju kunigu. Dabar supratau kodėl, tikrino, ar įtikėjau į Jį, ar bažnyčioje lankiausi dėl pamėgto kunigo. Neslėpsiu, nusivyliau, papriekaištavau Dievui už “skriaudą” ir pasirinkau kitą bažnyčią. Ten sutikau kunigą, kurį pavadinau angelu, nes jo giedamos psalmės skambėjo angeliškai tyrai, švelniai, džiugiai, pakylėdamos sielą į dangų. Tačiau toli gražu ne angelą siuntė man Dievas, nes šis žmogus negailėstingai trypė mano išdidumą, savimeilę, egoizmą. Tačiau Dievo planai geriausi. Argi toks, koks buvau, galėčiau bendrauti su trečiuoju pasiuntiniu? Argi šis žmogus – jautrus, švelnus ir nuolankus, kupinas meilės Dievui ir artimajam, pakeštų grubią, išdidžią, nemokančią nuoširdžiai mylėti širdį? Šis, trečiasis, nediskutavo, neagitavo, nemokė ir neauklėjo, o paprasčiausiai pakvietė Dievo tarnystei.

Kunigas įkvėpė drąsos skelbti Dievo žodį, atsirado poreikis studijuoti Šv. Raštą.

Aš supratau, kad tikrasis nuolankumas – tai ne aklas paklusnumas ir vergavimas. Tikrasis nuolankumas – tai begalinė meilė, kuri prikelia žmogų naujam gyvenimui, suteikia jam sparnus, leidžia pakilti virš žemės, atitrūkti nuo pilkos kasdienybės.

Per šį žmogų suvokiau tikrąją Dievo meilę mums, iš jo išmokau tolerancijos ir atleidimo, kartu liekant reikliu sau ir kitiems, mylėti, bet nepataikauti ir nelepinti, išlikti ramiam ir nusišypsoti net sunkiausiomis akimirkomis (kodėl turiu gadinti nuotaiką kitiems?).

Ramus, nuoširdus, įtaigus tiesos sakymas nuolat verčia išgyventi Kristaus kančią, mirtį ir prisikėlimą. Dėka jo įvyko tikrasis sielos perkeitimas. Pamenu, daug kartų beviltiškai bandžiau perskaičiuoti garsiąją “Giesmių giesmę” (inteligentui gėda nežinoti jos), tačiau nusivylęs padėdavau į šalį. Pirmiausiai man pasirodė kažkoks žodžių kratinys, antrą kartą pasisakiau, kad erotikos daugiau nei meilės Dievui.

Vieną kartą, grįžus iš vakarinių klajonių, kilo noras skaityti “Giesmių giesmę”. Perskaičiau net tris kartus. Nustebau, nes kiekvienas žodis kaip durklus smigo į širdį, tarsi peiliai raižė kūną ir sielą.

Tada buvau jau viską išgyvenęs realybėje. Daug kartų nusiminęs, liūdnas ir vienišas klajojau tamsiomis miesto gatvėmis (pasirinkdavau menkiausiai apšviestas gatves) ir šaukiaus Tavo meilės: “Kelsiuos ir apeisiu miestą; gatvėse ir aikštėse ieškosiu to, kurį mano siela myli. Aš ieškoju jo ir neradau” (Gg 3,2).

Klajodamas maldavau ir prašiau Tave: “Atgaivink mane gėlėmis, pastiprink mane obuoliais, nes aš alpstu iš meilės” (Gg 2,5).

Ir kiekvieną kartą, kai išgyvenu Dievo dovanotą meilę, kai kūnu perbėga svaigus virpulis, aš džiaugsmingai perskaitau 5-ąją skyrių, nes kiekvieną kartą “... mano viduriai sudreba, jam palietus” (Gg 5,4).

Aš laimingas, kad per Dievo malonę man teko pažinti tikrąją meilę: “... nes meilė stipri kaip mirtis, pavydas kietas kaip mirusiųjų buveinė; jos karštis – ugnies ir liepsnų karštis. Daug vandens negali užgesinti meilės, nė upės nepaskandins jos” (Gg 8,7-8).

Su džiugesiu sulaukiau Šv. Kalėdų – tikrojo Kristaus užgimimo mano širdyje. Dėkoju Dievui ir mylimiems žmonėms, padėjusiems pažinti Jį, pajusti Jo meilę ir pamilti Jį. Dievas man tapo realybe, nuolat jaučiu Jį, gyvenu Juo, pasitikiu ir patikiu Jam savo gyvenimą.

Sveikinu visus džiaugsmingai išgyvenančius Kristaus užgimimą širdyje.

Robertas

Laukimas – tai augimas

Apmirusi gamta tarsi kviečia išiklausyti, ką reiškia tas jos kasmetinis apmirimas, ką ji nori tuo pasakyti, ką priminti. Ko ji laukia, atėjusi į tą būseną, kam ji kviečia mus?

“Laukimas – tai ne stagnacija, tai ne stovėjimas vietoje, tai augimas. Kaip grūdai tik augant pavyksta nuo želmens nueiti iki varpos, taip ir mes tik augdami galime kilti ir didėti”, - yra pasakęs JE V.Sladkevičius. Šiandien mums reikia, anot jo, “kad tautos šaknys išsiskverbtų į dieviškąją ir žmogiškąją išmintį, tada mes augsime išmintimi, kad jos išsiskverbtų į dieviškąsias ir pilietiškąsias dorybes, tada mes augsime malone Dievo ir žmonių akyse”.

...adventas, kad Viešpats dar kartą ateitų į žemę mažyčiu Kūdikiu, dar kartą bandytų prisibelsti į mūsų širdis,

dar kartą bandytų visus apkabinti savo švelnėmis rankutėmis ir tyliai išstarti: leisk man gimti Tavo širdyje.

Jis neskirstė mūsų į gerus ir blogus, teisius ir neteisius, mylinčius ir neapkenčiančius, tikinčius ir netikinčius. Visi esame Jo vaikai, tik vieni arčiau prie Jo širdies priglude, kiti toliau esantys, kuriems Jo meilės reikia dar daugiau, nes tik meilė daro mus panašius į tą, kurį mylime. Mes dar nė vienas nesame tokie, kokie kada nors turėsime būti, mes visi esame kelyje į atbaigimą. Mūsų kūrimo procesas dar nebaigtas. Visas mūsų gyvenimas yra brendimas ir tapsmas.

Žmogų per gyvenimą formuoja Dievas “pagal savo paveikslą” ir šaukia prisidėti, kurti drauge. Kodėl Dievas iš karto nesukūrė tobulo žmogaus? Dievas norėjo, kad žmogus gyventų dieviška meile, o tai galima tik tada,

kai to nori jis pats, kai laisva valia į šitą pasiūlymą atsako “taip”. Marionetės negali mylėti. Dievas suteikė mums galimybę patiems dalyvauti save kuriant. Todėl adventas - didysis laukimas Besąlygiškos Meilės, kuri tegali išmokyti mylėti taip, kaip myli Jis ir atsigrežti į kitą, kaip atsigrežia Dievas į kiekvieną iš mūsų. Tam reikia sąžiningumo savo paties atžvilgiu ir suvokimo, jog teisinga yra nuolat keistis ir leistis būti keičiamam.

Paaukime dvasia, bent mažyčiu garstyčios grūdėliu, kad išgirstume Ateinančiojo žingsnius ir surastume Jam vietos savo širdyje. Jis juk ateina pažadinti mumyse esantį Dievą...

Adolfa Daukšienė

MOKSLEIVIŲ ATEITININKŲ RUDENS AKADEMIJA

(mara)

Šių metų lapkričio 7-9 dienomis Dotnuvoje vyko moksleivių ateitininkų rudens akademija. Aš, Daura R. iš 2d klasės, ir mano klasiokė Aistė S. dalyvavome šiame renginyje.

Kiekviena Lietuvoje esanti oficiali ateitininkų kuopa gauna paštu kvietimus į jų organizuojamus renginius, kuriuose gali dalyvauti jaunieji ateitininkai ir asmenys, norintys jais tapti. Saulės gimnazijoje esanti ateitininkų “Saulės” kuopa taip pat gavo kvietimą dalyvauti šioje akademijoje. Į ją patekti galima tik parašius rašinių duotąją temą ir tik tada, jei tas rašinys bus atrinktas. Akademijoje dalyvauti gali 8-12 klasių moksleiviai, kurių temos yra skirtingos. Mūsų (dešimtokų) tema buvo: “Kaip klausomės šeimoje?”.

Akademija vyko Dotnuvos vienuolyje, gyvenome celėse, kurios kadaise buvo vienuolių. Visiems lygiams (klasėms) buvo paskirti vadovai, kurie atsakingi už mokinių saugumą. Programa buvo labai naudinga. Iš klausėme ke-

letą paskaitų, kurias skaitė žinomi paskaitininkai: s. Daiva, kun. A.Žygas ir M.Kuliavas. Paskaitos buvo tikrai įdomios ir vertingos. Dienotvarkėje buvo ir linksmų žaidimų, diskusijų. Dotnuvos parapijos klebonas surengė mums ekskursiją po vienuolyno muziejų ir bažnyčios požemius. Mes nuostabiai praleidome laiką, nes visi žmonės, kurie dalyvavo, buvo labai nuoširdūs, malonūs ir draugiški. Sunku parašyti tai, ką jauti patekęs į tokią aplinką, todėl galiu tik pakviesti jus pačius dalyvauti ateitininkų renginiuose.

Jeigu ką nors sudomins ateitininkų veikla, labai kviečiame ir laukiame jūsų kiekvieną pirmadienį po septynių pamokų Saulės gimnazijos tikybos kabinete. Informacijos apie ateitininkiją galite rasti internetinėje svetainėje <http://www.ateitis.lt>.

*Daura R. ir Aistė S.
Saulės gimnazijos gimnazistės*

ŠV. MIŠIŲ STRUKTŪRA

Šv. Mišias sudaro keturios pagrindinės dalys:

- I. Mišių pradžia;
- II. Žodžio liturgija;
- III. Aukos liturgija;
- IV. Mišių pabaiga.

Mišių pradžia sudaro 6 elementai:

1. Atėjimas prie altoriaus;
2. Pasisveikinimas;
3. Gailėsčio aktas;
4. Maldavimai (Kyrie, eleison);
5. Garbės himnas;
6. Pradžios malda.

Visi šie elementai yra privalomi, išskyrus Garbės himną, kuris priklauso nuo liturginės dienos laipsnio. Garbės himnas giedamas ar kalbamas tik per šventes ir iškilmes.

Ankstesniame laikraščio numeryje rašėme apie kunigo atėjimą prie altoriaus, altoriaus pagerbimą ir persižegnojimą. Dabar - apie pasisveikinimo reikšmę.

Pasisveikinimas: „Viešpats su jumis“

Ši pasisveikinimo forma yra kilusi iš Senojo Testamento: „Ir pats Boazas atėjo iš Betliejaus. Jis pasveikino pjavėjus: „VIEŠPATS tebūna su jumis!“ – „VIEŠPATS telaimina tave!“ – jie atsakė.“ (Rut 2,4) Naujajame Testamente šis pasisveikinimas taip pat žinomas: „Ramybė jums!“ (Lk 24,36; Jn 20,19.21), tačiau jis jau turi velykinį charakterį – tai yra prisikėlusiojo Kristaus pasisveikinimas su savo mokiniais. Taigi, Šv. Mišių pradžioje kunigo pasisveikinimas su tikinčiais:

1. turi velykinį charakterį;
2. ši forma savo šaknis turi pa-

sauliečių pasisveikinimo tradicijoje;

3. tai yra Kristaus buvimo bendruomenėje priminimas. Kristus yra visų mūsų tarpe.

4. tai reiškia, kad bendruomenė susirenka į Šv. Mišių auką Kristaus vardu;

5. „Viešpats su jumis“ mums primena, kad Dievo buvimas mūsų tarpe yra Dievo malonė. Ypatingai tai atskleidžia iškilminga pasisveikinimo forma: „Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė, Dievo Tėvo meilė ir Šventosios Dvasios bendrystė tebūna su jumis visais“.

Pasisveikinimo metu kunigas išskečia rankas. Ką tai reiškia?

1. visos bendruomenės pakvietimas dalyvauti Šv. Mišiose. Tai lyg kunigo kvietimas – „ateikite arčiau!“;

2. bendruomenės „apkabinimas“ pasisveikinimo metu. Kadangi kunigas tiesiog nepajėgtų kiekvienam atėjusiam į bažnyčią asmeniškai paduoti rankos ir draugiškai apkabinti, tai šiuo vienu gestu ir išreiškiamas šis troškimas – pasveikinti kiekvieną atskirai, o tuo pačiu ir visus kartu kaip bendruomenę.

Į kunigo pasveikinimą tikintieji atsako: „Ir su tavimi.“ Ką tai reiškia?

1. tai kunigystės atpažinimo momentas, t.y. bendruomenė pripažįsta, kad asmuo, stovintis už altoriaus ir sveikinantis bendruomenę, yra kunigas;

2. tai bendruomenės trumpa malda už apeigų vadovą, kad Viešpaties padedamas, galėtų atlikti savo pareigą;

3. bendruomenė trokšta, kad kunigas būtų įkvėptas Šventosios Dvasios;

Šypsenos vertė

Ji nieko nekainuoja, o dovanoja daug ką; Ji praturtina tuos, kuriems ji skirta ir nenuskurdina tų, kuriems ją teikia;

Ji trunka tik akimirka, o prisiminimas apie ją kartais išlieka amžiams.

Nėra tiek turtingų, kurie galėtų pragyventi be jos ir nėra tiek nusigyvenusių, kuriems ji negalėtų padėti.

Ji sukuria laimę namuose, geranoriškus santykius darbe ir lydi bendravimą su draugais Ji įkvėpimas paliegusiems, vilties šviesa nusivylusiems, saulės spindulys nuliūdusiems ir geriausias gamtos duotas vaistas nuo sielvarto. Betgi jos negalima nusipirkti nei išprašyti, nei pasiskolinti, nei pavogti, nes ji yra brangenybė, kuri neatneš džiaugsmo niekam, jeigu neplauks iš širdies gelmių. Ir niekas labiau netrokšta šypsenos, kaip tik tas, kuris tik ją beturi.

I.Flečeris

Šiais žodžiais redakcija sveikina visus tikinčiuosius ir dar tebeieškantiems Dievo su Jo gimtadienio švente

Kristaus Prisikėlimo parapijos 2004 m. sausio mėn. renginiai

Kviečiame tikinčiuosius sekmadieniais prie arbatos puodelio šiems pokalbiams:

Sausio 4 d. 12.00 val. – susitikimas su Kristina Jasiulioniene. Maldos už šv. Patriciją.

Sausio 11 d. 12.00 val. – susitikimas su parapijos klebonu. 2004 m. numatoma parapijos veikla.

Sausio 18 d. – susitikimas su arkivyskupijos sinodo ekonominės komisijos pirmininku. Dalyvauja parapijos sinodo grupės.

Sausio 25 d. 12.00 val. – susitikimas su poete Jolanta Bogužiene. Kiti renginiai:

Sausio 8 d. 18.30 val. – tikybos mokytojų susirinkimas.

Sausio 10 d. 12.00 val. – šv. Mišios už parapijos aktyvą, po jų aktyvo agapė.

Sausio 16 d. 18.30 val. – pastoracinės tarybos posėdis.

Sausio 20 d. 18.30 val. – sinodo grupių susitikimas.